

Блудният синъ

Единъ търговецъ имаше голѣмъ синъ. Прибра го въ магазина си да изучи търговията, но за нищо не го биваше. Тогава баща му си помисли, че при чужди хора може да поумнѣе и го даде да изучи нѣкой занаятъ. Но синътъ и тамъ не успѣ. Отъ всѣкъде го изпжждаха. Така той остана въ кѣщи безъ работа.

Омръзна на бащата да гледа своя бездѣлникъ и реши да го изпрати нѣкъде далече, та тамъ да си потърси щастieto. Нека да тегли и да страда! Така, вѣнъ отъ бащината си кѣща, може най-после да стане човѣкъ.

Една сутринъ бащата изведе сина си на широкия пѣтъ, даде му една торба съ дрехи и достатъчно пари за първо време, посъветва го както трѣбва и го остави насрѣдъ пѣтъ.

Плутва синътъ нѣколко часа и стигна на едно мѣсто, гдето пѣтътъ се раздвояваше. Тукъ той се се спрѣ смутенъ. Ами сега? Кой пѣтъ да хване? Лѣвиятъ или дѣсниятъ? Следъ като дълго мисли—хвана дѣсниятъ. Като извървѣ известно разстояние, синътъ се върна и навлѣзе въ лѣвия. Пакъ вървѣ и пакъ нѣщо се подвоуми да не би да е сбъркалъ и се върна назадъ, отъ кждето бѣше трѣгналъ. Уморенъ, най-после той седна на кръстопѣтя, после трѣгна назадъ, но видѣ други раздвоенъ пѣтъ и ха въ лѣво, ха въ дѣсно — съвсемъ се обърка.

Отчаянъ, той реши да трѣгне по кой да е пѣтъ и да не се връща въ дома си, докато не изхарчи паритѣ

и не си изжѣса дрехитѣ. Така нѣкой ще се съжали надъ него и ще го прибере.

Трѣгна той назадъ, вървѣ доста и стигна до една гора.

— Я гледай, гора като гора, но изглежда като нашата! — И свѣтнаха му очитѣ.

Пакъ трѣгна, стигна до една градина и като се озърна, каза:

— Я гледай, градина като градина, но изглежда като нашата.

Затупка му сърдцето, зарадва се младежътъ и продължи по-нататѣкъ.

— Бре, азъ съмъ стигналъ до нѣ какво градче. Ето тукъ ще изхарча паритѣ си и после да става каквото ще!

Но като влѣзе въ града и трѣгна изъ една улица, той извика:

— Чудно нѣщо! Улица като улица, но съвсемъ като нашата.

И той припадна радостенъ по нея. Следъ малко, обаче, спрѣ предъ една кѣща, ококори очи и извика:

— Не може да бжде! Кѣща като всѣка кѣща, но обзалагамъ се, че това е нашата.

Отведнажъ вратата се отвори и отъ нея се показа баща му.

— Боже Господи, трѣбва лудъ да съмъ! Човѣкъ като човѣкъ, но това не може да бжде другъ. Сигурно е баща ми!

Бащата го загледа наскърбенъ, приближи до него, завъртѣ го на две страни и съ болка му каза:

— Синъ като синъ! Но по-глупавъ и по-нѣкъдъренъ не дай Боже никому!

ЗАДАЧА

отъ бай Станю Познавача

— Е, вие сега сте много добре! — посрещна ги бай Станю, — ваканция имате голѣма, имате време и да играете, и да учите уроци, и да решавате задачи.

— Вѣрио е, бай Станю, — имаме време за всичко!

— Ама трѣбва да използвате времето си за всичко, а не да го пропиляете само за игра! Оничайте си ума... Азъ днесъ ще ви задамъ затова две задачи — да помислите малко надъ тѣхъ. Тѣ ми се струватъ много лесни, ама не знамъ вие какво ще речете.

— Кажете ги, бай Станю, нали затова сме дошли. Онзи день когато дохождаме бѣше, както каза ти, само за сурвакане, а сега за работа.

— Да, онзи день вие ме сурвакахте, а сега ще ви сурвакамъ азъ... Знаете ли, азъ имамъ двама познати, много добри приятели помежду си, но се скарали напоследѣкъ ужасно, като Митрофанъ и Дормидолски... Паунътъ на единия взелъ че снесълъ едно яйце въ курника на другия, защото сж съседи и оградата имъ е съборена. Отишелъ тамъ и го снесълъ — какво да му правишъ! Животно — не разбира. Добре, ама двамата приятели се хванали за гушата зарадъ това пусто яйце.

— Яйцето е мое, — казва единиятъ, — защото е снесено въ моя курникъ.

— Не, — казва другиятъ, — курникътъ е твой, но птицата е моя, затова и яйцето е мое.

Отъ дума на дума, дошла работата дори до бой. Едвамъ ги разтървали хората. За едно нищо и никакво яйце! Сега питамъ ви азъ: кому се пада яйцето — задайте този въпросъ на пѣтчевцитъ, за да си поблѣска въ главата...

— Наистина, бай Станю, — каза Татунчо, — и азъ не мога го разреши отведнажъ, трѣбва да се помисли доста.

— Ами другата задача бай Станю?

— Да, това е едната. Другата е подлѣжка история. Единъ мой приятелъ ми я разказва. Случката станала въ 1930 година. Той билъ въ Парижъ и се запозналъ тамъ въ хотела съ единъ испанецъ, донъ Педро го казвали.

Донъ Педро ималъ кѣщица въ едно градче близо до Севиля. Живѣлъ скромно, ималъ малко приходи. Но ималъ едно съкровище, останало му отъ дѣди и прадѣди: единъ голѣмъ брилянть, колкото юмрукъ. Той го пазѣлъ като зеницата на око си. Държалъ го въ една металическа кутия,

която турялъ подъ главата си, когато лѣгалъ да спи.

Но ето че настѣпили въ Испания тревожни времена. Настаналъ смутъ, безвластие, банди отъ крадци започнали да нападатъ и грабятъ. Донъ-Педро билъ така поставенъ, че трѣбвало да бѣга отъ родното си мѣсто. Но какво да прави съ брилянъта? Той решилъ, че не бива по никой начинъ да го вземе съ себе си. И така, както се разхождалъ изъ градината си и мислѣлъ какво да прави, обърналъ внимание на едно еамотно дръвце. Било привечеръ и сѣнката на дръвцето цѣла се отпечатвала върху лѣсчената ограда. Веднага на донъ Педро минала спасителна мисль. Ще зарова моя брилянть, — казалъ си той, — подъ сѣнката на това дръвце до оградата. Ще имамъ чудесенъ белегъ, който никой нѣма да знае. Да се върна дори следъ двайсетъ години, пакъ слѣнцето ще ми покаже точно кжде е заровенъ моятъ брилянть!

Той си отбелязалъ мѣстото, кждето падала сѣнката на дръвцето върху оградата и подиръ единъ часъ, когато се убедилъ, че никой не го наблюдава, изкопалъ на това мѣсто малко трапче и заровилъ кутийката съ брилянъта, а на другия день, на връхъ Великденъ, заключилъ кѣщичката си и заминалъ бързо за Парижъ.

— Чакай, бай Станю! — извикахъ азъ. — Същамъ се по-нататѣкъ какво е станало. Донъ-Педро е сигурно нѣкой мошеникъ, който е продалъ „тайната“ си на вашия приятелъ въ Парижъ и вашиятъ приятелъ отишелъ на самото мѣсто, разровилъ и намѣрилъ нѣкому царвулитѣ — нали така?

— Много бързашъ, Пѣтчеко, — каза бай Станю. — Истина е, че донъ-Педро продалъ за 50 хиляди франка тайната си на моя приятелъ...

— А, видишъ ли?!

— Чакай! Но следъ това донъ-Педро, за жалостъ, умрѣлъ наскоро. Богъ да го прости. На другата година обаче моятъ приятелъ успѣлъ да влѣзне въ една група туристи отъ Парижъ за Испания и на връхъ Великденъ билъ въ градеца на донъ-Педро. Намѣрилъ кѣщата, влѣзълъ въ двора, намѣрилъ дървото, оградата — всичко. И вечерната сѣнка на дръвцето била пакъ тамъ. Отбелязалъ си мѣстото, върналъ се съ една копачка, копалъ, копалъ, но не намѣрилъ нищо...

— Нали ти казвамъ...

— Казвашъ ти, ама още не знаешъ какъ стои работата. Сега, тъй както ви описахъ всичко, задачата вече се очерта. Въпросътъ, който ще зададете на пѣтчевцитъ, е тоя: билъ ли е донъ-Педро мошеникъ, както ти го на рече, или не е билъ...

Хайде, задайте и дветѣ тия задачи — и обещаите пакъ нѣкоя хубава нова книжка на децата...

Решението на задачитѣ отъ брой 15 остава за бр. 17.

Коледа въ Швеция

Коледа се празнува много добре по всички християнски земи. Но най-тържествено става почти въ всѣка кѣща въ Швеция. Тамъ хората ставатъ много рано, въ петъ часа, презъ което време стоятъ съ трапезата е тържествено осветена съ червена свѣтлина. На трапезата има коледна шунка, фасулъ и колбаси.

На Бѣдни вечеръ пристига дѣдо Коледа съ шейна, оставя торбата съ подарѣцитѣ и си отива. Децата щомъ чуятъ звѣнтението на звѣнци, изтичватъ се навѣнъ и донасятъ торбата вжтре

Започва радостното раздѣляне на подарѣцитѣ, което става обикновено отъ бащата или най-голѣмото дете. Всѣки подарѣкъ, макаръ и най-малъкъ, бива увитъ въ хартия, за да не се познае какво има вжтре. На всѣки пакетъ пише името, на когото е отреденъ. Пакетитѣ се отварятъ единъ по единъ и всички нетърпеливо чакатъ реда си. Радостъ, смѣхъ и веселие залива кѣщата на Бѣдни вечеръ.

Имѣната на днитѣ въ седмицата

Недѣля е получила името си отъ това, че не се работи, сиречь не се извършватъ никакви дѣла. Понедѣлникъ е день, който идва следъ недѣля (по или следъ недѣлника). Вторникъ е втория день. Понеже третия день е въ срьдата на седмицата, отъ това е получилъ името Срьда. Следъ нея иде Четвъртъкъ, като день четвърти и следъ това пѣтъкъ, день пети. Само името Сжбота е име отъ много старо време.

Децата съ ски

Въ севернитѣ страни, кждето вали изобилно снѣгъ и кждето зимитѣ сж много приятни, зимниятъ спортъ е много развитъ. Въ Норвегия, наприкладъ, нѣма специали учители за ски. Тамъ всѣки човѣкъ е до известна степенъ опитенъ въ пѣрзаяне съ ски. Децата отъ най-малки се учатъ да се пѣрзаятъ.

Спасенъ съ велосипедъ

Известно е, че тигритъ и лѣвоветъ сж опасни звѣрове за човѣка. Тѣ тичатъ много бързо. Френскиятъ изследователъ Анри Моважъ ималъ едно страшно преживѣване въ пустинята. Единъ тигрър се устремилъ бѣсно, за да го нападне. Изследователътъ успѣлъ да се спаси, благодарение на бързото каране на велосипеда и голѣмата си опитностъ да го управлява.

Вести

Редакцията честити на своитѣ абонати и читатели Рождество Христово.

Коледната ваканция ще трае за първоначалнитѣ училища отъ 30 дек. до 10 януарий включително.

Височайши подарѣкъ. Царицата е подарила саморѣчно подписанъ портретъ, съ малката принцеса, на Кръстинка Ан. Войводова, ученичка отъ II класъ, III соф. нар. прогимназия, чийто проектъ за календаръ на младежкия Червейнъ Кръсть съ лика на малката принцеса, бѣ одобренъ и премиранъ.

Въ Софийския V полицейски участъкъ се устройва Коледна елха за беднитѣ деца — ученици отъ районъ на сжщия участъкъ.

272 градуса студъ.

Понеже въ тия дни на зима усѣтихме голѣмъ студъ, интересно е да ви съобщимъ какво е изследвалъ професоръ Кеземъ.

Извесниятъ холандски университетъ Лейдени имавъ лабораторията си рѣдкия скжпъ газъ хелиумъ. Съ помощта на Кеземъ той успѣлъ да получи най-ниска температура подъ нулата. И тя е била точно 272.29 градуса. Сега е необходимо да споменемъ нѣщо много важно. Въ праздното пространство, кждето не се движи повече никаква материя и кждето нѣма следи на никаква топлина, има 73 градуса подъ нулата. Тази точка се нарича „абсолютна нула“.

Наистина това е температура много по-голѣма отъ тази на северния полюсъ.

Зимата въ Сибиръ

Нека да видимъ сега, каква е зимата въ Сибиръ. Вие сте чували, може би като казватъ: „сибирски студъ“. Това е право. Въ Сибиръ зимитѣ сж много студени. Тамъ понѣкога температурата спада 60 градуса подъ нулата. А това е доста голѣмъ студъ. Въ рудницитѣ, обаче, въ прѣкти тая температура, не е студено. Тамъ рудничаритѣ могатъ свободно да си работятъ безъ топли дрехи, макаръ вѣнъ да се „пука камѣкъ и дърво отъ студъ“.

„Ноевъ ковчегъ“ всрѣдъ снѣга.

Покрай брѣговетѣ на Макенджерика — Канада, заседнала една необикновена кѣща, прилична на Ноевъ ковчегъ. Въ нея живѣло едно семейство отъ мжжъ, жена, братъ и две деца. Имали две свинчета и една овца. Тѣ очаквали лѣтото на югъ. Въ този ковчегъ-кѣща, сложенъ на автомобилъ — камионъ, имало и лодка; въ нея се разглобявалъ ковчегъ и натоварвалъ на лодката, съ която плували покрай морския брѣгъ.

Шеги и смѣшки

— Чичо Асене, хвана ли вчера много риба?

— Студено бѣше, рибата се е скрила подъ леда на топло.

— А пъкъ азъ хванахъ — казва Татунчо — и му посочва кутия сардела.

— Каква е разликата между свѣт-кавица и електричеството?

— Ами за свѣт-кавицата нищо не се плаща, — отговори малката Ружа.

Митко получилъ за новата година чудесна свирка. Цѣлъ день я надувалъ. Неговиятъ съседъ не можелъ да търпи свирката на Митко и като срещналъ по-голѣмия му братъ Андрей, казалъ му:

— Ще ти дамъ десетъ лева, ако счупишъ свирката на брата си. Не мога да търпя това пискане.

Андрей се съгласилъ и веднага получилъ обещаната награда.

Следъ два дни съседътъ срещналъ пакъ Андрея.

— Чувай, Андро, счупи ли свирката на Митко?

— Да, — отговорилъ гордо Андрей.

— Защо тогава слушамъ и понататѣкъ да се свири?

— Защото съ десетъ лева си купихъ подобна свирка.

Малкиятъ Пепю плаче жално

— Защо плачешъ, синко? — пита го майка му.

— Макичко, вчера паднахъ и си ударихъ колѣното. Много ме заболя,

— Ами че това е било вчера. Тогава защо днесъ плачешъ?

— Защото вчерате нѣмаше въ кѣщи.

— Васко бе, ти никога не знаешъ когато се върнешъ отъ училище, какво сте учили? Твоя другаръ Митко всѣкога знае.

— Какъ ще зная! Той живѣе много близо до училището.

Малкиятъ Димко, който живѣе въ столицата, билъ презъ ваканцията на село и тамъ видѣлъ въ единъ дворъ крава. Изведнажъ кравата замукала.

— Татко? — извикалъ Димко. Съ кой рогъ свири кравата: съ лѣвия или дѣсниятъ?

Дѣдо Мразъ и Татунчо.

— Чичо бе, мога ли да ти понося торбата?